

neodborné a povrchní její léčení ve vojenské nemocnici mělo v zápětí jeho invaliditu, byla by následkem jeho služby vojenské. Jest tedy dovolací stížnost na omylu, pravíc, že žalobce žaluje škodu, kterou neutrpěl následkem služby vojenské (mytí), nýbrž z důvodu zavinění správy vojenské nemocnice, neboť, stotožňuje-li smysl rčení zákona »následkem služby vojenské« se rčením svým vlastním »při konání vojenské povinnosti«, zaměňuje dva pojmy, z nichž onen (doslov zákona) jest mnohem širší než tento. Spadá tedy se svým nárokem pod citované zákony, podle nichž o jeho invalidním nároku uznávají označené tam úřady správní, nikoli řádné soudy. Poněvadž jde bezesporně o nárok veřejnoprávní, nemůže náležeti na pořad práva ani podle § 105 úst. list. a zákona čís. 217/25 předpis ten provádějícího, ježto tento jest otevřen jen pro nároky soukromoprávní, rozhodnuté správními úřady k tomu povolanými. Poněvadž zákon ručení státu za škodu vzniklou nezákonným výkonem veřejné moci v projednávaném případě upravil, platí podle § 92 úst. list. tato zákonná úprava, nikoli soudní praxe platná na Slovensku pro ručení za škody způsobené nezákonným výkonem veřejné moci, neboť, třebaže tato soudní praxe má na Slovensku moc zákona, přece hořejší zákony jsou normami pozdějšími než tato praxe a ruší ji tedy pro projednávaný případ podle úsloví *lex posterior derogat priori*. Poněvadž hořejšími zákony jest žalobcův nárok odkázán na úřady správní, nemá místa ani veřejnoprávní příslušnost pražského krajského soudu, stanovená zákonem ze dne 2. listopadu 1918, čís. 4 sb. z. a n., která má místo jen při veřejnoprávních nárocích nepřikázaných správním úřadům. Podle toho jest lhostejno, že žalobce byl, jak tvrdí, okresním úřadem pro válečné poškozence výměrem, jímž mu přiznána měsíční renta 45 Kč, odkázán s dalšími nároky na pořad práva, neboť mylné takové odkázání nemůže stvořiti nárok na další náhradu tam, kde ho podle zákona není.

Čís. 10365.

K povolení exekuce zabavením pohledávky dlužníka bydlícího v Čechách na základě rozsudku soudu na Slovensku jest příslušným soud, jenž vydal exekuční titul, třebaže již povolil na základě téhož exekučního titulu exekuci na svršky vykonanou exekučním soudem v Čechách. Tento soud byl by příslušným k povolení exekuce na pohledávky jen za předpokladu posledního odstavce § 4 ex. ř.

Soud na Slovensku, povolivší zabavení pohledávky, vydá i zákaz poddlužníku podle čl. VI. § 45 zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. a teprve další úkony uvedené v §§ 52 a násl. tohoto zákona přísluší exekučnímu soudu v Čechách.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1930, Nd I 593/30.)

K návrhu okresního soudu exekučního v Praze, by byl rozhodnut jeho záporný spor o příslušnost s okresním soudem v Ružomberku k vyřízení exekuční žádosti firmy L., účast. spol. v Ružomberku proti firmě A.

v Praze, o 408 Kč, zabavením pohledávky za poddlužníkem, poštovním úřadem šekovým v Praze, usnesl se Nejvyšší soud, že jest příslušným okresní soud v Ružomberku.

D ů v o d y:

Exekučním titulem jest rozsudek pro zmeškání okresního soudu v Ružomberku (§ 1 čís. 1 ex. ř. a § 1 čís. 1 zák. čl. LX:1881). Okresní soud v Ružomberku povolil již podle tohoto rozsudku exekuci zabavením, uschováním a prodejem věcí movitých a dožádal o výkon okresní soud exekuční v Praze. Zabavení bylo vykonáno jednak poznámkou v zájemním protokolu, jednak novým zabavením. Poté učinila vymáhající strana přímo u okresního soudu exekučního v Praze podle téhož exekučního titulu a k vydobytí téže vykonatelné pohledávky návrh na zabavení pohledávky povinné strany za poddlužníkem, poštovním úřadem šekovým v Praze. Protože vykonatelný exekuční titul nebyl připojen, postoupil okresní soud exekuční v Praze návrh podle § 44 j. n. okresnímu soudu v Ružomberku, ale tento vrátil spis k příslušnému jednání, protože prý jde o pokračování v exekuci dříve již povolené. Netřeba v tomto případě zkoumati, zda vzhledem k ustanovení § 17 zák. čl. LX:1881, jenž byl zachován v platnosti v čl. V. bod 16 zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n., jest pokládati exekuci na pohledávku za pokračování v exekuci na movitost, neboť čl. VI. § 45 cit. zák. ustanovuje, že soud exekuci povolující vydá zákazy v tomto § uvedené, kdežto teprve další úkony uvedené v §§ 52 a násl. přísluší soudu exekučnímu. Okresní soud exekuční v Praze byl by příslušným k povolení této exekuce jen za předpokladu posledního odstavce § 4 ex. ř. — pro něj platného — totiž, kdyby bylo bývalo k návrhu přiloženo vyhotovení exekučního titulu, opatřené potvrzením o vykonatelnosti. Jde o výjimku z pravidla, která nemůže býti rozšiřována na jiné případy. Proto byla právem exekuční žádost postoupena okresnímu soudu v Ružomberku jako soudu k povolení exekuce příslušnému (§§ 31 a 32 zák. čl. LIV z roku 1912).

Čís. 10366.

Poddlužník jest oprávněn složit pohledávku na soudě, činili-li si na ni nárok nejen zástavní věřitelé, nýbrž i osoby, jimž byl dlužník část této pohledávky postoupil.

Přípustná jest žaloba podle § 37 ex. ř. se žalobním návrhem, že zabavení pohledávky povinného, povolené žalovanému k vydobytí jeho vykonatelné pohledávky, není po právu.

Předmětem postupu mohou býti i pohledávky budoucí, pokud není pochybnosti o osobě příštího dlužníka a o pohledávce samé co do jejího vzniku.

Postupník jest oprávněn domáhati se žalobou podle § 37 ex. ř. nepřipustnosti exekuce na postoupenou mu pohledávku.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1930, Rv II 724/29.)